

MILAN SPANK: Praxe

Oknem do pokoje již delší dobu muselo svítit sluníčko, když jsem se díky jemu a pohybu na protější posteli probudil. Honza, můj spolunocležník na pokoji hotelové ubytovny po dobu praxe, na kterou jsme v pátek přijeli, vstával a úplně nahý šel záchod. Před sebou nesl výstavně ztopořený úd, no prostě ráno. Pokud se mi to vše nezdálo, tak v posteli stále ještě zůstávalo jedno tělo, na první pohled mužské. Mozek začal pracovat na nejvyšší obrátky, co se vlastně v noci odehrálo, kdo je ten třetí kluk, proč Honza kráčí nahý, proč jsem - jo, jsem...- nahý taky a tak dál. Pokoj vypadal jako náš, i když kdo ví, na ubytovně byly všechny stejné. Honza nešel nijak rychle, mé lůžko a před ním stojící stůl musel celé obejít, pohnul i židlemi, než pokoj do předsínky s onou místnůstkou opustil, zastavil se a sledoval, jestli jsme se probrali. Při pohledu na jeho nahé tělo a zespodu viděné péro větší než i tak bylo si paměť velmi rychle vzpomněla, cože se přihodilo. Hrát spícího nemělo smysl ani cenu, právě naopak.

" Potřeboval bys ledovou sprchu, to po ránu pomáhá," pronesl jsem směrem k němu tak, aby nebyly pochyby o tom že jsem vzhůru a vidím. A dobře vidím. Honza prozatím spokojen se svou exhibicí mi zmizel z dohledu. Nedovřenými dveřmi znělo bubnování nějakého proudu do plechového dna sprchového koutu, když trefa do záchodové mísy by asi byla po ránu složitá.

Neozývala se však doporučená sprcha, ale i tak jsem získal čas dát dohromady zlomky předešlého večera a noci. A také otazník s vykřičníkem dohromady, vždyť se něco mluvilo o neděli a celém dnu...

Na třítydenní dobrovolně povinnou praxi jsme přijeli včera ráno...Ubytování, Honza se nabídl sám, znali jsme se již ze střední školy...Nějaké školení...V pondělí nástup do práce...Většina dělníků z továrny odjela na víkend domů...Spolužáci z z našeho prvního ročníku vysoké také... Zůstal jsem s Honzou, trmáčet se na jeden den domů se nám nechtělo...Pak ještě dva kluci... Večer- tam byla nějaká lidová veselice, do vesnice jsme se dostali autobusem, zpátky nejspíš pěšky... Základ obrázku začínal být hotov, chyběl jen vyplnit střed.

Seděli jsme všichni čtyři na ubytovně pozůstalí na nějakých lavicích pod kaštany...hrálo se tam, univerzální kapela ...Tancovali jsme? Jeden z těch kluků z druhého pokoje ano, já určitě ne, Honzy jsem si taky nevšiml...Ten v té posteli by mohl být docela ten čtvrtý, co jsme s ním převážnou část večera střežili stůl... O čem jsme se to vlastně bavili?...Aha, většinou o tom, kdo má sbalit kterou holku, aniž bychom se s výjimkou občasného odchodu do tmy ke plotu zvedli od stolu a voskových kelímků... Jó, pro ty jsme chodili a stavěli komín, taková chytrá zábava pro studenty prváku...A kdo vlastně vymyslel to chcaní do výšky na dřevěný plot, to byl myslím ten třetí... Jeho spolunocležník za námi chodil jen zřídka, vždy předvést novou kůstku... A kdo vždycky říkal: " tak co, strčili byste to do ní?" a významně sahal na stehno...Seděli jsme na konci lavice, já v čele, takže to byli asi oba, jenže já si myslím taky párkrát sáhl na obě strany a významně se otázal, jestli z toho není za pět minut šest...Pak jsme se ještě někde ráchali v rybníku po noční cestě zpátky do města na ubytovnu...S Honzou jsme myslím strčili Davida, jo - David tobyl, do vody, on se jako naštvál a honil nás po hrázi s ulomeným prutem...My si je ulomili taky a chvíli se šermovali, ale pár zásahů padlo...No jo, proto je tu David u nás na pokoji, vždyť jsme se vlastně dohodli, že u nás bude spát již na té zábavě, ten druhý, teda spíš ta holka co jí nakonec sbalil nechtěla grupáč...Kdo vlastně ale z

nás řekl, že si vystačíme sami a ať si užijou...

Obraz byl hotov, zbývalo jej jen zarámovat. Jestli se mi to všechno nezdálo, tak mám pár jelit na těle, jak jsme se na hrázi švihali. Nakoukl jsem po deku, byly tam. Obraz tím byl hotov a zarámován. Tím pádem ale platilo, že s těmi pruty nebudeme blbnout ve tmě na hrázi, ale rozdáme si to pěkně jako kluci na pokoji, pupendo, maso a tak dál. Akorát mi stále nedocházely autorství jednotlivých ujetostí, močení do výšky a ostatních, ale všechny sám jsem nevymyslel, Honza se snažil a David taky. Pak jsme ale padli po pivu a zdárně zvládnutému bílému " na cestu" asi do pelechů a nechali vše na nedělní ráno.

Bubnování doznělo, Honza ještě cosi ve sprše podnikal, ale už je zpátky. Nahý a ztopořený stejně jako při odchodu, ještě ho vystrkuje s rukama za zády. Říkal jsem ti, že na to je nejlepší studená sprcha!"

" Ále, ty jseš ale chytřej, co kdybys do ní šel sám. Já znám lepší způsoby."

" Proč bych tam chodil, mně v něm nehučí," lhal jsem pod dekou.

" Jó, tak se kouknem!" Honza ze mne levou rukou stahoval deku, pravou držel stále za tělem.

" Honziku, nech mne spát, nebo ti nařežu." Proč by mne nechával, když nařezat právě chtěl. Já taky deku přidržoval jen tak pro formu s úmyslem si ji nechat strhnout. Ovšem přetahování se o deku nebylo důvodem hodným pořádného výprasku, což ovšem Honza věděl a byl připraven. Když jsem si deku jako nechal vytrhnout a objevil jsem se stejně nahý a stejně ztopořený, Honza vytasil i pravou a komplet celého mne zlil. Za zády v ní schovával dvoulitrovku od Coly, v tom momentě jsem celý mokrý a z postele jsem měl rybník.

Vylítl jsem z postele, skočil po Honzovi, stáhl jen na podlahu a celkem bez problému jej přepral, on se taky bránil jen naoko.

" Tak ty budeš zlobit? No tak zlobiví kluci se musej pořádně seřezat, Co říkáš?" Honza vzdoroval, aby to jo stálo za to. Trochu jsem přitlačil jak páku na ruku, tak jsem si jej nadhodil stehny na koleno a začal jej trochu masírovat. teď už nebyla ostuda začít prosit o milost v sevření a výprask na odpuštěnou. Aniž bychom to kdy cvičili, mohli jsme rovnou vystupovat v divadle. Provokování a pranice splnila i další účel, náš spolunocležník se probral a se zájmem nás pozoroval.

" Co to vyvádíte, buzici? Co to do vás vjelo, já abych se bál že mně ještě přerážnete.Fuj, takoví velcí a takový prasata, péra vám stojej jak pubertákům!" Naoko to vypadalo docela věrohodně. Honzu jsem už držel jen naoko, jen jsme se na sebe koukli, mrkli okem, drcli ramenem a vrhli se jak šelmy na Davida. Deku dolů, stáhnout z postele. Pral se, ale taky na půl plynu a to kdoví. Nejvíc na zemi, kde se rozplácl na břicho a ne a ne jej otočit. Plazil se po líně na podleze záměrně, čekal až se mu ocas taky postaví, když se tak stalo, nechal se bez odporu otočit.

" Tak buzeranti!" propleskl jsem mu ke stropu trčící úd. " A tebe vzrušilo co, pověz nám to! Honza dostane nařezáno za ten ranní křest, na něm je vidět že se nemůže dočkat. A ty od nás obou za ty teplouše, ty ...!" Otočil jsem si Davida na bok a dal mu jednu pěknou dlaní, Honza ji okamžitě doplnil druhou. Povolili jsme sevření, David se otřepal a začal situaci organizovat.

" Pánové, nalejme si čistého vína!" to myslel obrazně i skutečně, na kuráž si dal z nedopité

litrovky, která ještě zčásti odolala při nočním přesunu. " Každý se může k věci zeptat, odpovídá se jenom popravdě. Já se ptám první - znáte hru zvanou maso? Já odpovídám že ano." S Honzou jsme také přitakali. " Vida...", říkal jsem si.

Honza chvíli váhal s otázkou svou, ale pak vyřkl: " Takže jako jako pubescenti, pořádně a kdo vydrží víc? Já bych si to chtěl zkusit pořádně, když už to teda půjde. A taky si pořádně praštit a podívat se, jak se druhejm krouťej pŮlky." " Neboj, dáme si na tobě záležet," vtipně zaobalil odpověď David, já ani nemusel nic říkat, jen jsem pohnul pažemi a rameny: " Jasná zpráva".

" No a na co zeptáš ty?" dráždil mě , jakoby nic si hrajíc s penisem. " Otázka je na tebe, ty chytřej. Jestli se vůbec zapojíš, to víš, když jsem ti buzíci podle tebe. Abys nelitoval, že jsi radši nešel s kamarádem a tou děvečkou od krav, co ji nakonec sbalil!"

David se po mně ohnal rukou, to musel, ale z problému se vyvlékl s elegancí stejnou, jak hezký byl sám: " Co se člíš, já jsem to řekl jako fakt. O vás dvou! O mně si to můžeš vyluštit v křížovce. " Na znamení pochopení jsem mu ránu vrátil." Litrovka, která mezitím v kruhu přišla o obsah, určila na zemi pořadí: Honza, David, já. Nastal čas se zabývat věcmi praktickými, dlaně nám nepřipadaly dosti hodné našim představám o štiplavosti, kdy ž už teda je ta příležitost. " Měli jsme vzít ty pruty od rybníka!"

" Jo, ty vole, a chodit s nima nacamraní přes celý město!" , káral David Honzu za nápad. " Ale máte tady mně, pánové, všímavého indiánského zvěda. Jen tak na nahé tělo si natáhl tepláky a vyrazil kamsi na chodbu.

" Teda na prvák na vejšce blbnem zdatně, nejdřív maso, pak indiáni, hlavně že nám bylo osmnáct před rokem", meditoval zatím Honza.

Pro ukrácení chvíle a momentální chuti jsem se na něj vrhl, lehce jej přepral a při " pikbelkách" koleny na žebrech jsem jej v poloze na lopatkách zpovídal: " A kdopak to celý začal? Kdo mi sahal pravou pod stolem mezi nohy? A kdopak se nechal přeprat i když nemusel, aby dostal nařezáno? Nebyl to nějaký Honzík?"

" Nó, asi nějaký jo, já nevím..."

" No však si vzpomeneš, půjdeš jako první, doufám že David něco pěkného přinese, abychom si o tom s tvou prdýlkou promluvili !"

" A já nic neřeknu, já jsem děsně zapomětlivej..."

David se vrátil docela rychle, naoko nás sprdnul že se po sobě opět válíme, litujíc že to zatím nebylo s ním.

" Podívejte, co jsem pro vás přinesl." Muselo se uznat, že má postřeh. Při nočním motání se po temných chodbách si všiml, že u schodů zanechali při nějaké poravě elektrikáři část svého materiálu a některé ze zbytků predisponoval na pokoj. " Teda, musím tě obdivovat, tohohle jsem si nevšiml, já bych šel asi pro pruty do lesa nebo pro nějakou latičku, ale tohle bude sodovka." Zkoumal jsem přinesený materiál.

" Abych si toho nevšiml, když jsem o to v noci zakopl a rozbil si hubu," uvedl věc na pravou míru David. " Ale je to pěkný, ne?"

Předmětnou věcí byly zbytky instalačních profilů pro elektrické rozvody, obdélníkového

průřezu, se dvěma žebry dělicími vnitřní prostor pro nulák, zem a fázi. Pět krát jeden centimetr, zaoblené hrany, nádherně hlad'oučké, ale taky tvrdé a nepružící, žebra dělaly své. Neodolal jsem uznale zhodnotit: " Teda, Davide, máš můj obdiv, tohle je přesně matroš úměrný věku, svalnatosti pŭlek a tomu všemu okolo vůbec. Tímhle to bude MASO ne s velkým M, ale se všemi velkými."

" Honzíčku, polaskej se s destičkou, než se ti začne otiskovat na prdelce. A svěř se, na kolik si troufneš! Ale nestyd' se, my to jako kluci hráli i do stovky, tak ať si na tobě s Davidem řádně pochutnáme." Díval jsem se na Davida, co jako on na to: smál se a kýval hlavou.

" Honza ale tvrdí, že má výpadek v paměti, dokonce že zapomíná mluvit. Já nevím, on asi dostal strach," bonzoval jsem na něj a zároveň provokoval.

" Já nic takovýho neřek, ale jestli si myslíte že budu řvát, tak just že ne."

" Tak si řekni, na kolik si troufneš?"

" Rozhodně na víc než vy dva, mé svalstvo je odolné, i když někdy zlobivé. Třebas zrovna pŭlky, nejdřív jsem chtěl jít večer tancovat, a ony chtěly sedět. pak jsem chtěl odejít spinkat, a ony pořád seděly. já si s nimi někdy fakt nedovedu poradit..."

" A Honzíček tě taky moc neposlouchá, co," poznamenal trefně na adresu Honzovy poloereckce David.

" Že vás tak poslouchaj..." Měl pravdu, začínalo to být docela napínavé.

" Flaška ti určila čestné první místo, tak si pěkně lehni, vystrč ty nezvedené pŭlky a dáme se do díla." David rázně ukončil debatní kroužek, ale přeci jen ještě dodal: " Měli jsme kdysi s kluky takový pravidlo - ten co dostává, tak jenom drží a nechá na druhých, ať se vyřádí. Jsme kamarádi, tak bychom mohli postupovat stejně, co vy na to?" Dlaně složené na sebe stvrdily domluvu.

Honza ještě doplnil techniku: " Nejsme srab, ale ony to ručičky někdy nevydrží, takže bych vás požádal o malinké spoutání, se zadkem si dělejte co chcete, ale nerad bych si nechal přerazit prsty. Hodil sebou na postel.

" Rádi, Honzo, rádi, já s tím počítal." David elektrikářům sbalil celé klubko pásky na vázání vodičů, trojí omotání naprosto stačilo, mimo objednávku jsme Honzovi ještě přivázali i kotníky.

" Měl bys na nás ty tvářičky líp vystrčit," mínil jsem, proč nevyužit si nechat na sebe vyšpulit hezký zadek. David již sundával z mé postele jeden ze tří dílů matrace, přelomil jej vejpŭl, pleskl Honzu po zadku, a po nadzvihnutí jej vsunul pod Honzovo břicho. přivázané tělo se tak pěkně natáhlo a protože nohy jsme uvázali ke krajům postele, zadek se na nás krásně rozevřel.

vůbec jsme nemuseli pospíchat a také jsme to nedělali. Metrovými odřezky bílých plastových profilů jsme každý z jedné strany hladili Honzovy pŭlky, druhou ruku na těle a vnímali jeho chvění. Já měl na své straně na levou ruku Honzova svalnatá záda gymnasty a plavce, David získal pro levou ruku vše pod zadkem a od samého začátku toho využíval. Plastovým profilem stejně jako já něžně hladil vypnuté svalstvo na zadku, levá zkoumavě pátrala co předehra s

Honzou dělá. Při hlazení byl Honza docela nervozní, jako každý, rafinovaně jsme doteky přerušovali a on nemohl tušit, kdy se rozpřáhneme a zasadíme úder. To jsme ale věděli i my dva, stejně jako to, že krásně hladký povrch a v ohybu odolný, přitom lehký profil bude štípat jako sto čertů. David ještě napětí umocňoval šikovnými prsty mezi půlkami, takže se nebylo co divit, že Honza byl vzrušený až běda.

Nedočkávkou stahoval půlky v očekávání prvního úderu. David mi dal znamení, nechal jsem svou lištu na Honzově zadku, jen jsem ji posunul trochu níž, ke stehnům. David se napřáhl a zasadil první ránu, který mlasknul jako výstřel. Na Honzově kůži se ihned objevil červený pás, vodítko pro mou první ránu. strefil jsem se přesně do cukajících půlek a pak jsme již začali sázet jednu za druhou. Honza se kroutil a stahoval zadek, ale jinak ostrou bolest snášel dobře, zadkem neuhýbal a nechal si jej důkladně řezat. Počítali jsme. Deset, dvacet, třicet, čtyřicet, padesát. Zaoblené hrany lišt kůži nezraňovaly, takže jsme mohli Honzovy půlky řezat s opravdovou chutí. když padla osmdesátá, Honza se konečně ozval: " Pauzu, pauzu!" " Kdepak, popros o milost, pěkně řekni že víc už nesneseš!" nařizoval David.

" Snesu, snesu, ale vyteču!"

" No paráda!" Svě úsilí jsme ještě znásobili, ale pozorně jsme začali sledovat Honzův úd, který si před položením sklopil dolů a třel se s ním o matraci. Osmdesát osm, osmdesát devět, tělo sebou zacukalo o trochu víc a s Honzy na postel vylétl prudký stříkanec husté bílé tekutiny. Uznale jsme to shlédli a sportovně odložili nástroje, velmi dobře vědouce, že nyní by již výprask vůbec nebyl příjemný.

Honza chvíli sbíral síly po ranách a výstřiku, ale pak se zvedl, chytil se za půlky a naoko plačtivě nařikal nad jejich zbědovaností. Ne neprávem, plastové lišty se ukázaly jako skvělý nástroj, zadek a stehna byly úplně rudé, někde doplněny tmavými ploškami na místech, kde se povedl zásah na stejné místo.

" Tak co, svěř se nám se svými pocity? Škoda že jsi vystřík, docela jsem měl chuť ti tu tvou tyč vyhonit, takhle dlouhej se hned tak nevidí!" lodil David informace o pocitech " zmaseného".

" Co mám říkat, viděli jste sami!" Honza se naprosto vůbec nestyděl. " A vyhonit ho můžeš, já zvládám čísel víc, takže se můžete snažit klidně oba! Ale teďka je myslím řada právě na tobě, Davídku, a to si piš, že si dám záležet!" David neprotestoval, zaujal uvolněné místo, podle Honzova vzoru si srovnal péro dolů, nechal se uvázat a radil: " tak se do toho dejte, a nešetřete, už mně svědí. Řežte je, až se z nich bude kouřit."

Rádi a ochotně jsme se dali do díla. Honza zvláště, velmi dobře věděl jak to plochými lištami štípe a mlaskavé údery sázel s náramnou chutí. panelovou místností se rozléhaly typické mlaskavé zvuky, jak se bílý plastik otiskoval na Davidových půlkách. Honzovi šlo sázení ran skvěle, já zase proklínal nevýhodný los. cítil jsem obrovské vzrušení a měl jsem docela obavy, že až nastavím své půlky sám, bude výstřik velice rychlý. " budu muset do sprchy a dát si studenou mezi nohy, jinak to nevidím!"

právě když jsme byli v nejlepším, ozvalo se dveří předsíně: " No teda, co to vidím, pánové!" Ve dveřích stál Petr. V zápalu hry jsme naprosto zapomněli, že pokoje ubytovny mají společnou sprchu se záchodem a na rozdíl od dveří na chodbu jsme je zapomněli zamknout. " No teda Davide, ty máš prdýlku jako rajské jablíčko! Dovolíš, já ti taky nějakou přidám," vzal jednu ze záložních lišt a s chutí si dal několik ran.

" Pánové, tak mám docela chuť si to zkusit s vámi, ale taky bych Davida docela mohl opíchat, když má ten zadek tak hezky vystrčený." David se mrskal pod ranami a svého spolunoclezníka naoko proklínal: " To ti nestačila ta jezedačka, tady je to jenom pro chlapy! Když ti začnem sázet, budeš brečet jak prvňáček!"

" S tou jezedačkou to byl dobrej úlet. Leží jak pytel, to nebyla soulož, ale galeje. Navíc ji má jak kobyla, to pro mně není. Tak se asi přidám k vám, stejně už musela domů."

" Dobrá, ale až po mně, teďka dostanou ty moje nezvedený," hlásil jsem se o své pořadí. Jen jsem odběhl do sprchy, ledový proud mne trochu zklidnil, abych nevystříkl při prvních ranách. " Nebolí, nebolí," ponoukal jsem kluky k pořádným ranám, i když ne zcela pravdivě, bolelo to, dávali mi s chutí, nejvíc asi Petr, který si mi sedl na záda, jednou rukou si honil péro, druhou pak sázel rány po délce, takže konec se otiskoval pod zadkem, svou činnost ještě doplňoval zpěvem sloky sprostonárodní písničky:

*" Jede Arab na svém koni, vesele si píská, jednou rukou péro honí, druhou koně tříská.
Bud'me veselí, vždycky a všicky, zazpívejme sobě po... kněžsky?"*

a kněžskou sloku také hned přidal:

" Šel pan farář do bordelu, dobrý pozdravení dal, pochválen bud' Ježíš Kristus, já bych si rád zamrdal. Bud'me veselí..."

Veselou písničku o mnoha slokách doplňovalo staccato mlaskavých ran na můj zadek, dávaných s obzvláštní chutí. Říkal jsem si je to dobré, vzrušený jsem byl, ale ne natolik, abych vystříkl hned na začátku. V pohodě jsem se propracoval na uznání hodnou metu osmdesátí otisků a snad bych si nechal sázet dál i přes stovku, jak se mi to líbilo, jenže Petr se dožadoval také své porce " masa." Nedalo se nic dělat, stovkou pro mne řezání skončilo.

" Tak máš volno, ty hrdino!" Přepustil jsem své místo Petrovi, kterému z uplynulého průběhu nádherně ztuhlo péro. " Hele, než si lehneš, změřte si je s Honzou, docela vám příroda přála, tak je srovnejte!" Ani jednoho nebylo nutno přemlouvat, pyšně je vzali do ruky, sklopili a přitiskli k sobě. Honza se žaludem dotkl Petra, tomu přeci jen kousek chyběl. " Víš co to znamená?" " No jo, vím, tak si do mně potom vrzneš, ale teďka se už dejte do práce. A pořádně, ať si taky užiju, když už takhle úchylíme. Ale musím uznat, že jste našli parádní nástroje, to budu muset poradit bráchovi na vojnu, tam taky vymejšlej a zkoušej různé bolestivé nástroje. „Tohle," laskal se stále s lištou, „je věc naprosto dokonalá. Ještě by to chtělo něčím potírat, aby to pánilo pořádně."

Petra jsme stejně jako předtím sebe pevně přivázali, zeptali se zda zná pravidla. „To víte že jo, musím držet a neprosit, takže se dejte do díla, už to potřebuju jak sůl." Nedali jsme se prosit a začali čtvrtý díl nářezu. Petr, i když jsme o tom trochu pochybovali, se ukázal jako velmi odolný. Držel bez hlesnutí, jen tiše usykával, zejména když jsme začali dávat rány dolů pod zadek, kde to skvěle štípe a vybíhá krev. Čtvrtý zadek se pomalu měnil, tak jako tři před ním, v rudě zbarvenou masu, tak velice slušící mladému tělu.

Velké zrcadlo v koupelně nestačilo našemu zájmu shlédnout zmasakrované pŮlky, otáčeli jsme se před ním jako manekýnky, stále víc a víc vzrušení. Všechny čtyři údy se vyzývavě trčily vzhůru, sahalo jsme po nich a jen jsme čekali, koho napadne to říct jako první. Vzal to na sebe David: " Myslím že je načase ulevit svému napětí. Řekl bych, že společná onanie je věc hezká, ale tady bude asi na místě klasika. nevím jak vy, ale já bych to udělal do zadku. A

od Honzy speciálně bych zkusil tu jeho kládu, jaké to s ní je. Co říkáte, jdeme na věc?"

Šli jsme. Obě postele jsme srazili k sobě a vrhli se na ně. Petr si vybral Honzu, já se chvíli jakože pral s Davidem, aby se ujasnilo kdo zadek nastaví jako první. Ale postupem času to bylo zcela jedno, na postelích se proplétaly čtyři těla, která v nedělním dopoledni se stále nemohla ukojit. Praxe nám tedy začala nádherně.

www.spankboy.cz